

Fotoboek toont laatste tastbare bewijs van (bijna) verduwenen ambachten en tradities

In een boot versierd met een lijn met kleurrijke vlaggetjes zitten vier vissers, strohoed op. Ze vervoeren het beeld van St. Peter, groene mantel, krans om het hoofd, rode, roze en gele rozen op de sokkel. De vissers komen aan op Playa Grandi waarvandaan ze een processieoptocht zullen lopen richting de kerk. Het is een van de foto's in het nieuwe fotoboek van Sinaya Wolfert, met teksten van Jeannette van Ditzhuijzen. Het lijkt een beeld uit andere wereld, uit een andere tijd. Niet voor niets draagt dit tweetalige (Engels en Nederlands) boek de titel: 'Once upon a time in Curaçao'.

Tekst: Linda van Eekeres Foto's: Once upon a time in Curaçao, Sinaya Wolfert

‘Once upon a time in Curaçao’ is het zevende fotoboek van Sinaya Wolfert over Curaçao. Ze bracht ook drie fotoboeken uit over Amsterdam en in 2013 de Curaçao Cultuurgids met agenda. Het fotoboek dat met de bijdrage van diverse sponsors in eigen beheer is uitgegeven, brengt de tijd van weleer in beeld, met behulp van de overblijfselen in het heden. Visserij, landbouw en veeteelt, oude ambachten, de keuken en verschillende landhuizen die Curaçao rijk is. Geïllustreerd met maar liefst 126 foto's.

We zien Juan Broulio 'Boy' de Palm (1923) aan het werk als blekero (blikslager), een uitgestorven beroep. De Palm is er pas na zijn pensioering als hobby aan begonnen.

In boek is ook ruimte voor een aantal gebruiken die niet zijn uitgestorven, en die hebben te maken met eten: pan sera, kabritu en de leguaan. Wat die laatste betreft, heeft Wolfert met haar camera de jacht op het naar kip smakende dier dat potentie opwekkende krachten wordt toebedeeld, vastgelegd. Esseline Sambre uit Klein Sta. Martha die ook elders in het boek naar voren komt als waarschijnlijk de allerlaatste Curaçaose vrouw die de kunst van het hoeden vlechten machtig is, vertelt dat haar vader vroeger elke zaterdag tussen de 25 en 60 leguanen ving. "Die zette hij in een drum om ze in leven te houden. Pas als hij ze nodig had, slachtte hij ze. We aten elke dag wel leguaan. In feite hadden we daar-

door alles bij het huis: het vlees van de leguaan, eieren van de kippen en groente uit de kunuku." Dan weer ademt het boek nostalgie uit, vooral bij de sfeervolle foto's van de landhuizen in het licht van de (nog net niet) opkomende zon of zoals bij de foto's van het interieur van Landhuis San Juan. Dan weer zijn zijn de foto's reportage-achtig en brengen ze naar voren hoe bepaalde ambachten nog steeds worden beoefend. Zo brengt het geitje dat naar de slachtbank wordt gedragen, je meteen weer in het heden.

De foto's worden ondersteund door teksten in de voor Jeannette van Ditzhuijzen kenmerkende vlotte schrijfstijl. Van Ditzhuijzen is schrijfster van onder meer 'Een sjetel in de tropen' en co-auteur van 'Ren, Janina, Ren!' en werkte al eerder met Wolfert samen. Ze baseert zich behalve op eigen observaties en interviews op tal van boeken, en bijvoorbeeld ook de Amigoe.

Van Ditzhuijzen schrijft in de introductie: "Desondanks vervagen sommige ambachten en tradities en op den duur zullen ze waarschijnlijk verdwijnen. De foto's in dit boek vormen wellicht het laatste tastbare bewijs van hun bestaan." Daarmee doet ze zichzelf tekort, want de teksten in het boek zijn meer dan bijschriften bij de foto's, maar een documentatie op zich.

Een mooi boek voor iedereen die interesse heeft in de geschiedenis van Curaçao of nog een leuk cadeau zoekt voor onder de kerstboom.

